

Arrest

nr. 247 272 van 12 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 20 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 juni 2020 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat GENERET, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 mei 2020 dient de verzoekende partij voor haar kinderen een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging.

Op 18 juni 2020 beslist het bestuur deze aanvraag te weigeren.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar:

De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10.1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend door de kinderen, M. °20/01/2003, F. °18/04/2004 en MN. °08/07/2005 teneinde hun vermoedelijke moeder S. A. S. °05/03/1955 in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvragen werden ingediend op grond van eenvoudige geboorteattesten, afgeleverd op 24/08/2019.

Overwegende dat in huidig geval de voorgelegde documenten niet gelegaliseerd werden daar ze afkomstig zijn uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van deze documenten. Ze kunnen dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de verwantschapsband

Overwegende dat volgens de ingediende visumaanvraag de 3 visumaanvragers bovendien allen minderjarig zouden zijn.

Dat in haar asielaanvraag van 2013 mevrouw S. A. naar eer en geweten verklaarde dat haar kinderen respectievelijk 16, 15 en 14 jaar oud waren hetgeen 1 jaartje verschilt met de huidige opgegeven leeftijden (waar ze aldus 1 jaar jonger zouden zijn dan de leeftijden vermeld in de asielaanvraag).

Overwegende echter dat de foto's die werden aangebracht op de aanvragen tot gezinshereniging die bij de diplomatieke post in Nairobi werden ingediend de op de aanvragen opgegeven leeftijd voor elk van de kinderen niet weerspiegeleien.

Dat deze informatie ook wordt bevestigd door de diplomatieke post.

Dat gelet op de leeftijd van de moeder, geboren in 1955, hetgeen impliceert dat zij respectievelijk 48, 49 en 50 jaar oud was, het vrij ongewoon is dat zij op deze leeftijd nog 3 kinderen baart.

Dat gelet op deze elementen het bijgevolg zeer aannemelijk is dat de kinderen dan ook eerder zijn geboren dan de opgegeven data en bijgevolg ouder zijn.

Dat de opgegeven leeftijden dan ook enkel tot doel hebben te kunnen voldoen aan de leeftijdsvoorwaarden gesteld in de gezinshereniging.

Dat de bovenstaande elementen ook tot gevolg hebben dat de identiteit van de aanvragers in geen geval kan bevestigd worden.

Derhalve, rekening houdende met deze elementen, wordt de visumaanvraag dan ook geweigerd op grond van het frauduleuze karakter inzake de leeftijd.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“De verweerder stelt vast dat verzoekende partij het beroep instelt optredend “ als enige wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind”.

De bestreden beslissing die betrekking heeft op het minderjarig kind betreft de beslissing houdende de weigering van afgifte van een visum (type D) met het oog op gezinshereniging.

Verweerder merkt op dat de verwantschapsband tussen verzoeker en het minderjarig kind betwist wordt. De gemachtigde van de Minister heeft dit ook zo gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: “Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.”

Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): “De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.”

Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de vader – een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger.

Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State:

“Hoewel de bestuursorganen – en niet de minderjarige – betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van ‘derden die te goeder trouw zijn’ in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit

gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zo nodig ambtshalve de vraag moet stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt.

Aangezien art. 376, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk.”

(R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 158, 148, noot)

Zie ook:

“3.2. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 BW.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid B.W.). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. In casu treedt enkel de vader op in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.” (R.v.V. nr. 128 352 van 28 augustus 2014)

Het beroep is dan ook niet ontvankelijk.”

De Raad stelt vast dat de verwerende partij nagelaten heeft om een administratief dossier neer te leggen. De Raad kan derhalve niet nagaan of er in casu nog een vader bestaat die de minderjarigen samen met de moeder kan vertegenwoordigen. De verwerende partij beperkt zich tot verwijzing naar regelgeving en rechtspraak, doch brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit kan afgeleid worden dat de minderjarige kinderen in casu nog een vader hebben.

De exceptie moet om deze redenen worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziet het volgende:

(...)

Het is op zich niet betwist dat verzoekster in de onmogelijkheid is om de afstamming en leeftijd van het kind aan te tonen met officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

Dit simpelweg omdat BELGIË de regering van SOMALIË niet erkent en aldus een legalisatie van documenten die afkomstig zijn van dit land niet kan worden verkregen.

In casu wordt echter niet zo zeer de afstamming in vraag gesteld, wel de opgegeven leeftijd van het kind. Er wordt met andere woorden niet betwist dat verzoekster de moeder is van het kind, wél dat het kind minderjarig zou zijn.

Verzoekster begrijpt uit de beslissing dat er wordt getwijfeld aan de leeftijd van het kind omwille van de 3 volgende redenen:

- *Het feit dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal een geboortedatum opgaf volgens dewelke het kind één jaar ouders zou zijn dan thans opgegeven in het kader van de visumaanvraag.*
- *De gevorderde leeftijd van verzoekster*

- De stelling dat het kind er ouder zou uitzien dan 18 jaar

Vooreerst dient te worden verwezen naar het feit dat verzoekster ook andere documenten dan de bewuste geboorteakte neerlegde in het kader van de visumaanvraag die de leeftijd van het kind bevestigen. Verweerster insinueert met andere woorden dat niet enkel de geboorteakte frauduleus zou zijn, doch ook de andere bijgebrachte documenten, dit zonder hier in de bestreden beslissing ook maar met één woord te reppen.

Ondanks het gebrek aan legalisatie, kan de geboorteakte alsnog als geldig bewijs van de leeftijd en afstamming van het kind worden aanvaard.

Verweerster stelt dat de authenticiteit van het document niet is gevrijwaard en er sprake is van een frauduleuze handeling.

Verzoekster betwist dit formeel. Verzoekster is echter formeel dat het kind wel degelijk minderjarig is.

In dit verband dient opgemerkt dat Uw Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Het komt de Raad niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat de voorgelegde buitenlandse geboorteakte of de vertaling hiervan niet kan worden aanvaard als (geldig) bewijs van de afstamming in België (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Het is voor verzoekster dan ook voltrekt onbegrijpelijk waarom verweerster niet is overgaan tot verder onderzoek.

Het bestuur kan bijvoorbeeld overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die wordt vervoegd, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren, zoals in dit geval bijvoorbeeld een leeftijdstest.

C. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoekster.

Verzoekster meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

Verzoekster en haar kind zijn in de onmogelijkheid om andere documenten bij te brengen ter staving van de afstamming en leeftijd. Dit gewoonweg omdat de Somalische autoriteiten geen andere documenten afleveren en BELGIË de Somalische regering niet erkent.

Het ziet er niet naar uit dat dit binnen afzienbare tijd zal veranderen.

De bestreden beslissing heeft in de praktijk tot gevolg dat verzoekster en het kind de mogelijkheid wordt ontnomen om in BELGIË een leven op te bouwen als gezin.

Verzoekster kan ook niet terugkeren naar SOMALIË aangezien zij dan haar beschermingsstatus als vluchteling zal verliezen.

Zich elders vestigen is evenmin een optie aangezien noch verzoekster, noch verzoekster over een verblijfsrecht beschikt in een ander (Europees) land.

D. De motiveringsplicht

1. Verder moet de gemachtigde zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (R.v.V., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. Verzoekster is van oordeel dat verweerster haar materiële motiveringsplicht schendt en wel op volgende wijze:

Vooreerst dient te worden verwezen naar het feit dat verzoekster ook andere documenten dan de bewuste geboorteakte neerlegde in het kader van de visumaanvraag die de leeftijd van het kind bevestigen. Verweerster insinueert met andere woorden dat niet enkel de geboorteakte frauduleus zou zijn, doch ook de andere bijgebrachte documenten, dit zonder hier in de bestreden beslissing ook maar met één woord te reppen.

Het is voor verzoekster ook voltrekt onbegrijpelijk waarom verweerster niet is overgaan tot verder onderzoek.

Het bestuur kan bijvoorbeeld overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die wordt vervoegd, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren, zoals in dit geval bijvoorbeeld een leeftijdstest.

E. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

In casu handelde verweerster kennelijk onredelijk waar zij verzoekster die erkend vluchteling is in BELGIË en het kind niet uitnodigde voor een onderhoud in het kader waarvan kon worden gepeild naar de leeftijd van het kind. Ook had men een leeftijdsonderzoek kunnen opleggen.

F. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

4. Gelet op de bovenvermelde inbreuken, blijkt eveneens dat verweerster bij het nemen van de bestreden beslissing niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing de afstammingsband tussen het beweerde kind en de verzoekende partij wel degelijk in vraag.

De bestreden beslissing motiveert uitdrukkelijk:

“Overwegende dat in huidig geval de voorgelegde documenten niet gelegaliseerd werden daar ze afkomstig zijn uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van deze documenten. Ze kunnen van ook niet weerhouden worden als bewijs van de verwantschapsband.”

De verwerende partij motiveert immers expliciet dat de voorgelegde documenten niet kunnen worden weerhouden als bewijs van de verwantschapsband. De verzoekende partij betwist dit motief niet doch beperkt zich ertoe te stellen dat het onmogelijk is om documenten voor te leggen die wel zouden worden erkend door België simpelweg omdat België de regering van Somalië niet erkent en aldus een legalisatie van documenten die afkomstig zijn van dit land niet kan worden verkregen. Hiermee toont ze niet aan dat de motivatie van de bestreden beslissing foutief is. De Raad kan de verzoekende partij wel volgen in haar redenering dat het onmogelijk is om Somalische documenten neer te leggen die wel zouden worden erkend door België, doch hiermee toont ze niet aan dat ze in de onmogelijkheid is om de verwantschapsband aan te tonen. Er bestaat altijd een mogelijkheid om een DNA-test te laten uitvoeren, die uitsluitsel kan geven over de verwantschapsband.

Aangezien de onwettigheid van dit determinerend motief niet wordt aangetoond, dient de Raad zich niet verder uit te spreken aangaande de motieven die betrekking hebben op de leeftijd van de kinderen. Het determinerend motief is voldoende om de bestreden beslissing te schragen.

Aangezien de verwantschapsband tussen de minderjarige kinderen en de beweerde moeder vaststaat kan er van een schending van artikel 8 van het EVRM ook geen sprake zijn. De verzoekende partij maakt de afstammingsband tussen haar en haar beweerde kind immers niet aannemelijk, waardoor zij ook geen gezinsleven aannemelijk maakt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt ten slotte dat het onzorgvuldig is dat de verwerende partij niet is overgegaan tot verder onderzoek, zoals een leeftijdtest of een onderhoud met de betrokkenen. In casu heeft de verzoekende partij voor haar beweerde kind echter zelf een visumaanvraag lang verblijf ingediend. Hier kan worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu moet evenwel worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de

verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Het is in casu aan de verzoekende partij zelf om het bestuur alle noodzakelijke informatie te verschaffen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU